

Publicznego ma prawo wydawać w drodze rozporządzeń przepisy wykonawcze, uzgadniające i przejściowe, które okażą się niezbędne dla wprowadzenia w życie nowego ustroju szkolnictwa i przystosowania do niego dotychczasowych przepisów ustawowych.

Postanowienia końcowe.

Art. 57. Wszędzie tam, gdzie ustawa niniejsza nadaje uprawnienia Ministrowi Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego, wchodzi w jego uprawnienia inni ministrowie w stosunku do szkolnictwa, podlegającego ich kompetencji na mocy osobnych ustaw. Uprawnienia te ministrowie wykonywają w porozumieniu z Ministrem Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego.

Art. 58. (1) Postanowienia ustawy niniejszej nie dotyczą szkół artystycznych; ustrój ich określa rozporządzenie Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego.

(2) Ustawa niniejsza nie dotyczy szkół, organizowanych dla celów wojskowych, bezpieczeństwa publicznego, straży granicznej, oraz szkół rolniczych, podlegających kompetencji Ministra Rolnictwa, i szkolnictwa zawodowo-sanitarnego, podlegającego kompetencji Ministra Spraw Wewnętrznych.

Art. 59. Wykonanie niniejszej ustawy porucza się Ministrowi Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego oraz innym ministrom we właściwym każdemu z nich zakresie działania w porozumieniu z Ministrem Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego.

Art. 60. (1) Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem 1 lipca 1932 r.

(2) Przepisy niniejszej ustawy, o ile dotyczą szkolnictwa ogólnokształcącego oraz zawodowego wszelkich typów i stopni, nie obowiązują na obszarze województwa śląskiego.

(3) Z chwilą wejścia w życie niniejszej ustawy i w miarę reorganizowania szkolnictwa według jej brzmienia tracą równocześnie na podstawie rozporządzenia Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego moc obowiązującą wszelkie sprzeczne z nią przepisy ustawowe, między innymi: część druga zdania pierwszego (zaczynająca się po myślniku) i zdanie drugie art. 2, oraz zdanie drugie ustępu pierwszego art. 85 ustawy z dnia 13 lipca 1920 r. o szkołach akademickich (Dz. U. R. P. Nr. 72, poz. 494) w brzmieniu, nadanem jej ustawą z dnia 16 lipca 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 2 z r. 1925 poz. 10).

(4) W wypadkach, w których przewidziano wydanie rozporządzeń przez Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego, przepisy dotychczasowe zachowują moc obowiązującą w charakterze rozporządzeń do czasu zastąpienia ich nowymi rozporządzeniami.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów: *A. Prystor*

Minister Wyznań Religijnych

i Oświecenia Publicznego: *J. Jędrzejewicz*

Minister Spraw Wewnętrznych: *Bronisław Pieracki*

Kierownik Ministerstwa Spraw Wojskowych: *Fabrycy*

Minister Rolnictwa: *Sew. Ludkiewicz*

390.

Na mocy art. 44 Konstytucji ogłaszam ustawę następującej treści:

U S T A W A

z dnia 15 marca 1932 r.

w sprawie zmiany rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 marca 1928 r. o ewidencji i kontroli ruchu ludności.

Art. 1. Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 marca 1928 r. o ewidencji i kontroli ruchu ludności (Dz. U. R. P. Nr. 32, poz. 309) ulega następującym zmianom:

1) W art. 1 ust. 1 otrzymuje brzmienie następujące:

„Gminy wiejskie i miejskie obowiązane są prowadzić na swym obszarze ewidencję i kontrolę ruchu ludności. Czynności te gminy sprawują pod nadzorem władz administracji ogólnej, a mianowicie: w Warszawie — Komisarza Rządu m. st. Warszawy, w miastach, w których funkcje powiatowej władzy administracji ogólnej zostały w całości poruczone prezydentowi miasta — wojewodów, zaś we wszystkich pozostałych gminach miejskich i wiejskich — rządowych powiatowych władz administracji ogólnej”.

2) W art. 1 dodaje się ust. 3, 4 i 5 o brzmieniu następującem:

„Za czynności i poświadczenia urzędowe w powyższym zakresie gminy mogą pobierać opłaty administracyjne według określonych przez nie zasad i taryfy, o ile rozporządzenie niniejsze nie zawiera odmiennych postanowień.

Czynności i poświadczenia, które są wykonywane, względnie wydawane, dla użytku władz administracji ogólnej i policji państwowej, są wolne od opłat powyższych.

O ile ewidencję i kontrolę ruchu ludności prowadzą władze i organa państwowe (art. 1 ust. 2), stosuje się do nich przepisy ogólne o opłatach stemplowych od podań i świadectw, o ile ustawa niniejsza nie stanowi inaczej. Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych może obniżyć wskazane wyżej opłaty stemplowe od podań i świadectw, jak również zwolnić od opłaty stemplowej podania tego rodzaju”.

3) W art. 2 dodaje się ustęp o brzmieniu następującem:

„Świadectwa, wydawane celem załączenia do akt urzędu, prowadzącego ewidencję i kontrolę ruchu ludności, jak również podania o ich wydanie są wolne od opłat stemplowych i komunalnych. Jeżeli osoba, posiadająca takie świadectwo, zamierza je złożyć komu innemu, winna uprzednio uiścić opłatę, któraby się należała według przepisów ogólnych. W razie nieuiszczenia lub uiszczenia spóźnionego lub nieprawidłowego stosuje się co do opłat stemplowych pkt. 3 art. 33 oraz art. 42 ustawy z dnia 1 lipca 1926 r. o opłatach stemplowych (Dz. U. R. P. Nr. 98, poz. 570), a co do opłat komunalnych przepisy, przewidziane w art. 67 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 747)”.

4) W art. 3 dodaje się ust. 2, 3, 4 i 5 o brzmieniu następującem:

„Urzednicy stanu cywilnego i prowadzący księgi stanu cywilnego mają obowiązek przysyłać na żądanie gminy, względnie organu, upoważnionego do prowadzenia ewidencji i kontroli ruchu ludności dla użytku ksiąg ludności wyciągi z ksiąg i aktów stanu cywilnego. W wypadkach, gdy księgi stanu cywilnego uległy zniszczeniu lub zaginięciu, obowiązek ten ciąży na urzędach i instytucjach, utrzymujących duplikaty tych ksiąg.

Zawiadomienia, przewidziane w ust. 1, są udzielane bezpłatnie. Wyciągi z ksiąg i aktów stanu cywilnego, przewidziane w ust. 2, wydawane są za zwrotem kosztów druków.

W razie opieszałości osób lub instytucyj, prowadzących akty stanu cywilnego, względnie utrzymujących duplikaty odpowiednich ksiąg, w wykonywaniu powyższego obowiązku, powiatowa władza administracji ogólnej może zarządzić wykonanie tych czynności na koszt winnego.

Minister Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z właściwymi ministrami może zwolnić urzędy stanu cywilnego od przewidzianego w obowiązujących przepisach obowiązku przysyłania urzędowi publicznym wyciągów z akt stanu cywilnego, natomiast nałożyć na gminy lub inne organa, prowadzące ewidencje ludności, obowiązek przysyłania urzędowi publicznym wyciągów z rejestru mieszkańców”.

5) W art. 7 ust. 1 otrzymuje następujące brzmienie:

„Kto przebywa w jakiegokolwiek miejscowości dłużej niż 3 dni, winien być zameldowany w gminie przed upływem następnych 24 godzin. Obowiązek zameldowania ciąży na właścicielu lub dzierżawcy domu, w którym podlegający zameldowaniu każdorazowo przebywa”.

6) W art. 7 wstawia się ust. 3 o następującem brzmieniu:

„W miejscowościach uzdrowiskowych zameldowanie winno być dokonane przed upływem 48 godzin od chwili przybycia”.

7) W art. 8 ust. 1 otrzymuje następujące brzmienie:

„Kto opuszcza swoje miejsce zamieszkania i przenosi się do innej miejscowości lub przeprowadza się do innego domu w obrębie tej samej miejscowości, albo kto opuszcza miejsce czasowego pobytu, o ile pobyt ten podlegał obowiązkowi zameldowania (art. 7), winien być wymeldowany w gminie. Wymeldowanie powinno być dokonane przez właściciela, względnie dzierżawcę domu, przed upływem 48 godzin od chwili opuszczenia mieszkania”.

8) Art. 12 otrzymuje następujące brzmienie:

„Osoby, podlegające zameldowaniu i wymeldowaniu, mogą na żądanie otrzymać przy przyjęciu zameldowania, względnie wymeldowania, potwierdzenie dopełnienia tego obowiązku.”

9) W art. 18 ust. 1 otrzymuje następujące brzmienie:

„Urzędy, prowadzące ewidencje i kontrolę ruchu ludności, wydawać będą na żądanie osób, zapisanych do rejestru mieszkańców, dowody osobiste. Dowód ten podlega opłacie komunalnej w kwocie 60 gr lub, jeżeli dowód osobisty wydaje organ pań-

stwowy, opłacie stemplowej w wysokości 60 gr. Podanie o wydanie dowodu osobistego jest wolne od opłaty komunalnej i stemplowej”.

10) W art. 19 dodaje się ust. 3 o brzmieniu następującem:

„Zaświadczenie to, jak również podanie o wydanie takiego zaświadczenia, są wolne od opłat stemplowych”.

11) Art. 25 otrzymuje brzmienie następujące:

„1) Kto chociażby bez złej woli, ale bez należytego zbadania, czyni w księgach meldunkowych, względnie w rejestrach lub listach, przewidzianych w niniejszem rozporządzeniu, niezgodnie z rzeczywistym stanem rzeczy zapisy lub wydaje takie zaświadczenia lub dowody, albo kto w związku z dokonaniem formalności meldunkowych, uzyskaniem dowodu osobistego lub zaświadczenia, lub na żądanie wylegitymowania się składa lekkomyślnie wprowadzające w błąd dowody lub zeznania — ulegnie karze grzywny do 2.000 zł lub karze aresztu do 4 tygodni, albo obu tym karom łącznie.

2) Kto nie dopełni formalności meldunkowych, przewidzianych w niniejszem rozporządzeniu lub rozporządzeniach, na jego podstawie wydanych, albo zaniedba wykonania innych obowiązków, wynikających z niniejszego rozporządzenia, lub rozporządzeń, na jego podstawie wydanych, albo wykonywa je w sposób nie przepisany,

3) kto winien jest naruszenia lub nieprzestrzeżenia innych przepisów niniejszego rozporządzenia, lub kto uchyla się od wykonania zarządzeń władz, opartych na niniejszem rozporządzeniu

— ulegnie karze grzywny do 100 zł.

Władza orzekająca oznaczy w orzeczeniu na wypadek niemożności ścignięcia grzywny karę zastępczego aresztu według słusznego uznania jednak — za przestępstwa, wymienione w punkcie 1 — nie ponad 3 tygodnie, — za przestępstwa, wymienione w punktach 2 i 3 — nie ponad 3 dni.

Grzywny, wymierzane na zasadzie niniejszego artykułu, przypadają gminie miejsca zamieszkania osoby ukaranej. Orzeczenie powinno zawierać nazwę gminy, której grzywna przypada. Odpis orzeczenia należy tej gminie doręczyć”.

12) W art. 26 skreśla się ust. 4.

13) Art. 27 otrzymuje brzmienie następujące:

„Niezależnie od orzeczonej kary powiatowa władza administracji ogólnej może pozbawić osobę, wymienioną w art. 4, 5 i 9 niniejszego rozporządzenia, prawa prowadzenia ksiąg meldunkowych i spełniania czynności, w artykułach tych przewidzianych, i może nakazać wyznaczenie do tych czynności innej osoby.

W razie niezastosowania się do tego nakazu może powiatowa władza administracji ogólnej bądź wyznaczyć osobę prowadzącego czynności meldunkowe na koszt i niebezpieczeństwo właściciela, względnie dzierżawcy domu lub zakładu, bądź też w miarę zachodzących okoliczności, zastosować na ogólnych zasadach karę pieniężną celem przymuszenia”.

14) Art. 30 otrzymuje brzmienie następujące:

„Wykonanie niniejszego rozporządzenia porucza się co do art. 1 ustęp ostatni Ministrowi Skarbu w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych,

co do art. 14 ust. 2 i art. 23 ust. 3 — Ministrowi Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Spraw Wojskowych, co do art. 20 ust. 1 — Ministrowi Spraw Wojskowych w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych, co do art. 20 ust. 2 — Ministrowi Spraw Zagranicznych w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych, zaś co do pozostałych artykułów — Ministrowi Spraw Wewnętrznych”.

Art. 2. Upoważnia się Ministra Spraw Wewnętrznych do ogłoszenia w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej jednolitego tekstu rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 marca 1928 r. o ewidencji i kontroli ruchu ludności (Dz. U. R. P. Nr. 32, poz. 309) z uwzględnieniem zmian, wprowadzonych ustawą niniejszą, oraz zmian, wynikających z art. 1 § 1 pkt. 17 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 19 marca 1928 r., zawierającego przepisy, wprowadzające kodeks postępowania karnego (Dz. U. R. P. Nr. 33, poz. 314) i z art. 269 § 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 6 lutego 1928 r., zawierającego prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. R. P. Nr. 12, poz. 93).

Art. 3. Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrowi Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z zainteresowanymi ministrami.

Art. 4. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*
Prezes Rady Ministrów: *A. Prystor*
Minister Spraw Wewnętrznych: *Bronisław Pieracki*
Minister Spraw Zagranicznych: *August Zaleski*
Kierownik Ministerstwa Spraw Wojskowych: *Fabrycy*
Minister Skarbu: *Jan Pilsudski*
Minister Sprawiedliwości: *Czesław Michałowski*

391.

Na mocy art. 44 Konstytucji ogłaszam ustawę następującej treści:

U S T A W A

z dnia 17 marca 1932 r.

o koncesjach na koleje znaczenia miejscowego i koleje miejskie.

I. Koleje znaczenia miejscowego użytku publicznego.

Art. 1. Koleje znaczenia miejscowego użytku publicznego mają za zadanie przewóz osób i ładunków do i od kolei znaczenia ogólnego lub uskutecznianie tego przewozu w komunikacji miejscowej.

O zaliczeniu projektowanej kolei do rzędu kolei znaczenia miejscowego a nie ogólnego rozstrzyga Minister Komunikacji.

Art. 2. Pozwolenie na wykonanie studjów technicznych do zamierzonej budowy kolei znaczenia miejscowego daje osobom, godnym zaufania, Minister Komunikacji w porozumieniu z Ministrem Spraw Wojskowych.

Pozwolenie takie jest uprawnieniem osobistym, nie może być odstąpione osobie innej i jest ważne na oznaczony w niem okres czasu, który można prze-

dłużyć tylko w przypadkach, zasługujących na szczególne uwzględnienie.

Pozwolenie na wykonanie studjów technicznych nie daje przedsiębiorcy prawa do uzyskania koncesji, ani też żadnych innych uprawnień oprócz prawa wstępu na obcy grunt dla dokonania potrzebnych pomiarów i niwelacji za wynagrodzeniem właścicielom gruntów szkód, stąd powstałych.

Art. 3. Koncesja na budowę i eksploatację kolei znaczenia miejscowego może być nadana osobom fizycznym i prawnym po udowodnieniu przez nie możliwości sfinansowania przedsięwzięcia i wykonania budowy.

Art. 4. Do podania o udzielenie koncesji powinien być dołączony techniczny projekt budowy kolei i plan finansowy, sporządzone według przepisów, jakie wyda Minister Komunikacji.

Art. 5. Jeżeli Minister Komunikacji uzna projekt kolei za nadający się w zasadzie do wykonania, przesyła go właściwemu wojewodzie (Komisarzowi Rządu m. st. Warszawy) do komisijnego zbadania przed nadaniem koncesji.

Jeżeli budowa kolei jest projektowana na obszarze dwóch lub więcej województw, wojewoda, wyznaczony przez Ministra Komunikacji w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych, zarządza komisijnę zbadanie projektu całej linii.

Wydziały powiatowe, zarządy gmin oraz interesowane osoby mają prawo przedstawić powiatowej władzy administracji ogólnej pisemne lub ustne wnioski co do zmiany kierunku linii i położenia stacji; wydziały wojewódzkie przedstawiają swe wnioski bezpośrednio wojewodzie.

W tym celu wojewoda (Komisarz Rządu m. st. Warszawy) zarządza wyłożenie planu budowy kolei w urzędach zainteresowanych gmin przez 14 dni do przejrzania.

Czas i miejsce wyłożenia planu budowy oraz władza, do której należy przedstawiać wnioski w czasie wyłożenia planu, powinny być ogłoszone w zainteresowanych gminach w sposób, przyjęty w danej gminie.

Po upływie powyższego terminu powiatowa władza administracji ogólnej przesyła wojewodzie (Komisarzowi Rządu m. st. Warszawy) zgłoszone wnioski stron zainteresowanych ze swą opinią.

Następnie komisja, w której skład wchodzi przedstawiciele wojewody (Komisarz Rządu m. st. Warszawy) jako przewodniczący, przedstawiciele Ministerstw: Komunikacji, Spraw Wojskowych, Przemysłu i Handlu, Rolnictwa, Robót Publicznych, Poczty i Telegrafów oraz zainteresowanych powiatowych związków komunalnych i miast, wydzielonych z powiatów, rozpatruje przedstawione jej wnioski oraz wnioski członków komisji i wydaje opinię o projektowanej budowie kolei i przedstawionych wnioskach, a w szczególności o kierunku kolei i położeniu stacji.

Przy rozpatrywaniu przez komisję wniosków może brać udział i składać oświadczenia ubiegający się o koncesję lub jego zastępca.

Protokół komisji przedstawia wojewoda z swymi wnioskami Ministrowi Komunikacji.

W razie zgłoszenia sprzeciwu przez członka komisji, wymienionej w ust. 7 niniejszego artykułu,